

ЕРИХ КЕСТНЕР
БЕРЛИНСКИ ЦЪФНАЛИ
ОВОШКИ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Берлинската пролет настъпва първо във Вердер. Щом цъфнат овошките, берлинчани правят там своите излети.

Вердер е малко градче зад Потсдам, разположено край брега на Хафелзее. От параходчето се виждат няколко кули. Отзад се издигат бели като памук хълмове, сякаш огромни пухени завивки са проснати за проветряване. Гледката си струва. Но към берлинчани съществува подозрението, че използват цъфналите дървета само като претекст и повод да си пийнат.

Дирекцията на немските железници, район Берлин, разпореди към пристигащите от Вердер извънредни влакове да се прикачват по три допълнителни вагона. За особено тежки случаи. Всеки, който вечер се завръща в Берлин, може да разбере мъдростта на тази разпоредба. Все пак имам впечатлението, че берлинчани не са напълно алкохолизиран народ. Те пият само за да утолят, а не да разпалват жаждата. Но тъкмо в това недостатъчно упражняване е основната вина, че толкова много, които са отишли да видят цъфналите дървета, се натряскват като пънове.

Към това се добавя, че явно е въпрос на чест да напуснеш Вердер, залитайки. Ако някой тук не се напие, другите го смятат — о, мъдър език! — за „не-пълностоен“.

Да заминем ли някъде? Да? Давай! На гарата започва суматохата. Натъпкваш се в купето. Влакът потегля и се подхващат разговори. Две млади момичета дават воля на чувствата си:

— Това ли е правилният влак?

— Да.

— Кой ти каза?

— Хората.

— Хората?

— Хората.

— Хората! Те могат да ти кажат много неща. Ако ти рекат, че пътуваме към небето, също ли ще им повярваш?

— А пък аз си забравих ръкавиците.

— Шегуваш се, нали?

— Хм. Тук трябва да стоиш. Дори не можеш да седнеш.

— Хайде де! По-добре да стоиш тук, отколкото на Клостерщрасе.

На това място от разговора другите пътници в купето се подсмивват. Клостерщрасе не се намира в най-изискания северен квартал. А щом едно младо момиче стои там на улицата... Значи професията на дамите е ясна.

Във Вердер всички слизат. От двете страни на пътя са разположени будки, в които продават плодово вино. Получаваш не само шишето, но и ремък за носене с хубава мрежичка. Там пъхаш шишето, окачваш всичко направо през гърдите си, почти като знаменосец, и продължаваш. На първата неоградена полянка сядаш и пиеш. Или се катериш още няколко минути по стръмното, плащаш двайсет пфенига вход и се озоваваш в градината на планински ресторант. Хората се тълпят и търсят място. Духов оркестър в ловджийски униформи вдига шум. Който успее да хване някого, танцува. Келнерите гледат гневно цялата неразбория и внимават с натрупаните си табли.

В ресторанта има зали, където знатните десет хиляди излетници обядват. Естествено, трябва да поръчаш. Но това няма смисъл. Грабваш от ръцете на келнерите каквото тъкмо носят. Иначе ще си седиш гладен до вечерта. В близост се намира официалният танцов салон. Вход една марка. Той е почти празен. Защото хората искат да изпият парите си, а не да ги дават на касата.

В съседното крило няколко десетки полицаи седят на прозорците и с опитно око наблюдават усилията на дявола. Повишена бойна готовност! Това е крайно необходимо. Ще се наложи ту да извлекат някой мъртво пиян, ту да укротят сбиване, ту да арестуват някой джебчия. Санитарите са нащрек. Пияните лесно се търкулват по стръмното. Счупените крака спадат към празненството.

Зад заведението се отива направо сред природата. Там са сковани пейки и маси. Наоколо стърчат малки невинни цъфнали дръвчета и трябва да понасят, че ги използват като окачалки за дрехи. Повечето посетители полягат на тревата, разтварят пакетите с храна, отпушват шишетата, смеят се, реват песни, дъвчат, пият, проявяват нескрити нежности.

Посред моравата е застанало младо момиче. В неделна рокля. Стои и се смее така, че дърветата се клатят. Едва се държи права. И се смее! Звучи ужасно. Опитва се да се хване за някакъв несъществуващ стълб. Пада на четири крака, запълзява наоколо. И се смее. Отваря

ръчната си чантичка и внимателно нарежда на тревата всичко, което има в нея. Само да не се смееше така отвратително! Отнасят я някъде.

Когато веднага след Сътворението се разпределяли земните блага, берлинчанинът вече не е бил там. Навярно е хукнал на работа и не е чул звънчето...

На параходчето по обратния път шест флигорни гърмяха народни песни.

На моя съсед му се навлажниха очите. Удря в такт и пее в такт. Жена му го гледа отстрани и си мисли: „Какво добро сърце има моят любим Готлиб!“.

При това все пак остава въпросът...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.